

Arrest

nr. 245 023 van 27 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. KABONGO MWAMBA
Louizalaan 441/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 juli 2020 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14*ter*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GENERET, die *loco* advocaat C. KABONGO MWAMBA verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 november 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging in op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij ontvangt een bijlage 15*bis*.

1.2. De verzoekende partij wordt in het bezit gesteld van een verblijfskaart op basis van haar verblijfsaanvraag vermeld in punt 1.1.

1.3. Op 4 oktober 2018 vraagt de verzoekende partij de verlenging van haar verblijfskaart aan.

1.4. Per schrijven van 27 december 2018 wordt aan de verzoekende partij gevraagd om alle stukken aan de verwerende partij over te maken. Dit schrijven wordt aan de verzoekende partij betekend op 10 januari 2019.

1.5. Op 17 juli 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

Ze voldoet namelijk met meer aan de voorwaarde bepaald in artikel 10§2, derde lid betreffende toereikende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5.

Betrokkene heeft sinds 14/06/2016 een verblijfskaart op basis van de verblijfsaanvraag gezinshereniging art. 10 met haar wettelijk geregistreerde partner N.B. (...) hierna de referentiepersoon Betrokkene kreeg een bijlage 15bis dd 26.11.2015. Erna werd betrokkene jaarlijks in het bezit gesteld van een A-kaart, jaarlijks verlengbaar.

Op 04/10/2018 vroeg betrokkene de verlenging van haar verblijfskaart aan. Ze legde een attest van het OCMW voor. Dit attest dd 26/09/2018 getuigde dat zowel de referentiepersoon als betrokkene sinds 19/04/2018 steun van het OCMW genoten. Betrokkene maakte daarbij ook een arbeidscontract over van de referentiepersoon. Dit contract was 6 maanden geldig (december 2018 tot en met juni 2019), en besloeg 19 uur/week. Op 27/12/2018 verstuurde onze dienst een brief naar de gemeente, te betekenen aan betrokkene waarin we verduidelijking van de inkomsten vroegen. In onze brief polsten we bijgevolg o.a. naar zijn loonfiches. De instructies werden op 10/01/2019 door betrokkene betekend.

Op 28/03/2019 ontving onze dienst 2 loonfiches van de referentiepersoon. Betrokkene legde ook later geen loonfiches voor die aantonen dat de referentiepersoon ook de andere maanden heeft gewerkt en hier loon voor heeft gekregen. Hoewel zijn contract 6 maanden gold, tonen zijn loonfiches enkel het nettoloon aan van januari en februari 2019. Op basis van de voorlegde loonfiches heeft onze dienst enkel zicht op zijn inkomsten van 2 maanden in 2019, en is het onduidelijk welke bijkomende inkomsten de referentiepersoon genoot.

De OCMW-steun van de aanvrager én aanvullende gezinsbijslag verkregen door de gemeenschappelijke kinderen worden daarenboven volgens art 10§5, 2° en 3° niet in aanmerking genomen (“de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking worden genomen”).

Op 28/01/2020 maakt betrokkene verschillende nieuwe documenten over. Ten eerste: een nieuw voltijds contract van de referentiepersoon (06/01/2020 tot 05/06/2020) Ten tweede: een nieuw attest van het OCMW dd. 05/03/2020 met informatie dat zowel referentiepersoon als aanvrager sinds 01/01/2020 geen steun meer kregen. Ten derde worden louter 2 stortingen op de rekening van de referentiepersoon

getoond (1500 en 1400 euro). Het arbeidscontract en screenshots van stortingen geven ons echter geen duidelijk beeld van de effectieve inkomsten van de referentiepersoon. Er worden geen loonfiches overgemaakt. Bijgevolg kan onze dienst ook hiermee geen rekening houden.

Betrokkene legt tot op vandaag geen loonfiches voor. We weten dus niet of de referentiepersoon effectief onder dit contract heeft gewerkt of niet. Betrokkene legt later ook twee stortingsbewijzen voor. Hieruit kunnen we echter niet afleiden wat de herkomst is van deze stortingen. Deze bewijzen dus niet dat betrokkene over een stabiel en regelmatig inkomen beschikt. Volgens het attest van het OCMW zou betrokkene geen steun meer ontvangen vanaf 01.01.2020. Dit geeft ons geen zicht op over welke inkomsten de referentiepersoon dan wel beschikt om te voorzien in het levensonderhoud van zichzelf en zijn gezin. Op 11/06/2020 deelde het OCMW ons mee dat de referentiepersoon op 04/06/2020 (een dag voor de afloop van zijn arbeidscontract) een nieuwe aanvraag tot leefloon zou hebben ingediend.

Concluderend kunnen we stellen dat de aangeleverde bewijzen van bestaansmiddelen onvoldoende zicht geven op het inkomen van betrokkene. Een behoefteanalyse waarvan sprake in artikel 10ter§2, tweede lid van de wet van 15.12.1980 moet niet worden gemaakt aangezien met werd vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn wel dat er met voldoende duidelijk wordt gemaakt wat de inkomsten van het gezin precies zijn.

Wij concluderen daarenboven dat betrokkene zowel in het verleden als in het heden herhaaldelijk niet heeft aangetoond dat de voorwaarden gestipuleerd in art 10§2, derde lid betreffende toereikende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5 werden voldaan.

De machtiging tot verblijf van betrokkene kan dus overeenkomstig artikel 11, §2, eerste lid worden beëindigd.

Betrokkene kan niet verder gemachtigd worden omdat zij aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van artikel 11, §2. Artikel 11 bepaalt: 5 jaar na afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis §§3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijs dat de aanvraag werd ingediend. Betrokkene verblijft, na de aangifte van de 15bis, nog geen vijf jaar in België. De aangifte van de 15bis dateert immers van 26/11/2015, dat is minder dan vijf jaar geleden.

In onze brief van 27/12/2018 werd aan betrokkene gevraagd om alle stukken aan onze dienst voor te leggen die onze dienst in staat stellen om de situatie van betrokkene te onderzoeken in het licht van artikel 11 §2 voorlaatste lid. Betrokkene werd op 10/01/2019 door de gemeente hieromtrent geïnformeerd en werd ook ingelicht dat de machtiging tot verblijf mogelijks niet verlengd zou worden. In navolging van deze brief ontvingen we, naast de reeds besproken 2 loonfiches van de referentiepersoon, een attest van deelname van maatschappelijke oriëntatie van de aanvrager.

Het attest van deelname dd. 09/01/2019 toont aan dat betrokkene van 08/01/2019 tot en met 21/02/2019 de cursus maatschappelijke oriëntatie in het kader van het inburgeringsprogramma zou volgen. Echter, dit attest bewijst niet dat betrokkene dit ook effectief gevolgd heeft en aanwezig was op de cursus. Bovendien is dergelijke cursus een minimale verwachting en in veel gevallen een verplichting om te voldoen aan de integratienormen. Ook het feit dat ze een niet ondertekende aanvraag van inschrijving voor een cursus 'Nederlands voor poets- en keukenhulp' (dd. 26/09/2018) voorlegde bij de initiële aanvraag tot verlenging in 2018, kan niet getuigen van buitengewone inspanningen tot inburgering. Een aanvraag tot inschrijving geeft ons geen informatie over een daadwerkelijke inschrijving of deelname.

Het feit dat betrokkene wettelijk samenwoont met de referentiepersoon, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Uit het dossier blijkt verder dat betrokkene en de referentiepersoon 2 gezamenlijke kinderen hebben (M.B.L. (...) °2013 en M.L.P. (...) °2017). Op hetzelfde adres verblijft ook M.L.C. (...) (°2018), kind van betrokkene. Dit doet echter geen afbreuk aan de voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen zoals hiervoor werd vermeld. Overeenkomstig de bepalingen van de wet is er geen uitzondering voorzien op de middelenvereiste voor zover er een gemeenschappelijk kind is. Dit doet geen afbreuk aan 'het belang van het kind' want zodra de referentiepersoon wel toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen heeft, staat het betrokkene vrij een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen. In afwachting is het aan de ouders van de kinderen om te beslissen bij wie de kinderen het beste kunnen verblijven.

Andere familiale banden werden niet voorgelegd.

Betrokkene vroeg in 2005 asiel aan. Dit werd in augustus 2006 geweigerd omdat betrokkene niet kwam opdagen. Er werd sinds haar asielaanvraag in 2005 geen bewijs van aanwezigheid van betrokkene in België vastgesteld. Aangezien betrokkene maar van 15.11.2015 in België is, is haar verblijf intrekbaar overeenkomstig artikel 11. Een verblijf van minder dan 5 jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan hij de nationaliteit draagt.

Betrokkene legde daarenboven geen documenten voor in verband met haar banden met het land van herkomst. Gezien de korte duur van verblijf in België is het niet aannemelijk dat betrokkene geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel geschonden acht.

Ter adstruering van haar enig middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“1. De la violation du principe de proportionnalité et cl» raisonnable:

Rappelons que la jurisprudence du Conseil d'Etat estime qu'une règle d'administration prudente exige que les autorités apprécient la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition et, d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas d'espèce et les inconvénients inhérents à son accomplissement (cf. C.E., 1er avril 1996, n° 058.969, inédit).

En l'espèce, la partie adverse devait prendre en compte les inconvénients, dans le chef de la requérante, inhérents à l'accomplissement d'un retrait de séjour, face au but qu'elle poursuit ; quod non.

En effet, le but poursuivi n'est nullement de retirer le séjour, mais bien, d'exiger que le demandeur se conforme à la législation en matière de séjour.

Pour rappel, la requérante a pour ce faire déposé divers document auprès de l'administration le 28/01/2020.

Il s'agissait d'un contrat de travail à plein temps allant du 06/01/2020 au 05/06/2020, une attestation du cpas du 05/03/2020 et des fiches de paies.

Par la suite, la requérante va déposer deux certificats de dépôts ainsi qu'une attestation de participation d'orientation sociale.

L'ensemble de ces documents viennent attester les revenus stables et réguliers au moment où la requérante les produits.

En cas de besoin d'examens supplémentaires, il appartenait à l'administration de solliciter à nouveau des documents pour actualiser son dossier.

Se limiter à dire que « les revenus de la famille ne sont pas clairs » alors que par le passé, l'administration a toujours évolué ainsi avec la requérante «Nous concluons également que l'intéressée a omis à plusieurs reprises de démontrer, tant dans le passé que dans le présent que les dispositions prévues à l'article 10§2, al.3... ont été respectées » et a néanmoins toujours prolongé son séjour,

démontre que l'autorité n'a pas apprécié la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par la loi et, d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas d'espèce et les inconvénients inhérents à son accomplissement.

Sachant que le principe de proportionnalité qui est pour sa part une application du principe du raisonnable, et qui requiert qu'il existe un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet.

Ce principe du raisonnable interdit donc à l'autorité d'agir contrairement à toute raison. (CE, 27 septembre 1988, n°30.876).

Rappelons que « ..de contrôle de proportionnalité d'une décision administrative est une question d'espèce. La proportionnalité s'apprécie selon les circonstances qui ont présidé à l'adoption de l'acte. Entrent donc en considération dans ce type de contrôle le contexte décisionnel, le type d'acte administratif, le comportement du requérant et celui de l'autorité administrative.

5. Le principe de proportionnalité, comme c'est d'ailleurs le cas de la notion d'erreur manifeste d'appréciation dont il est une variante, permet notamment au juge administratif de sanctionner l'administration qui utilise son pouvoir d'appréciation de manière arbitraire... ». [hUp://vvvvvv.iustice-en-liune.be/article699.html](http://www.vvvvvv.iustice-en-liune.be/article699.html)

Il appert donc, qu'en l'espèce la décision querellée viole les principes susvisés.

2. Du non respect du principe de bonne administration et du défaut de motivation adéquate :

A titre de rappel, le principe de bonne administration impose et l'autorité administrative saisie d'une demande, entre autres, d'agir avec précaution, de tenir compte de tous les éléments pertinents de la cause et d'examiner le cas sur lequel elle statue avec soin et minutie (C.E.E., arrêt n° 26.342 du 29 avril 2009).

Qu' » à cet égard, le Conseil observe qu'il découle du principe général de soin et de minutie qu' « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond ci un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles ci la résolution du cas d'espèce » (arrêt CE n° 221. 7/3 du 12 décembre 2012).

En outre, « Le Conseil rappelle par ailleurs que le principe général de bonne administration, selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause, découle de la volonté implicite du constituant, du législateur ou de l'autorité réglementaire. En ce sens, la partie défenderesse est tenue ci un exercice effectif de son pouvoir d'appréciation duquel découle une obligation de minutie et de soin, en telle sorte qu'« Aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond ci un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, ci récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (arrêt CE n° 221.713 du 12 décembre 2012) quod non en l'espèce.

En l'espèce, lieu de rappeler que, dans une autre cause, la Cour de cassation décidée « ...que toute motivation doit être adéquate, en ce sens qu'elle doit raisonnablement fonder toute décision administrative... » (Cass., 5 février 2000, Bull.Cass., 2000, p. 285) ;

En outre, « ...le Conseil d'Etat exige également de la motivation du Commissaire général qu'elle repose sur des raisons objectives... » (CE, n° 51.176, Ilèmccch., référé, 17A) J. 1995).

Dans le cas d'espèce, le requérant a fourni à la partie adverse plusieurs documents tels que repris ci-haut.

Il ressort de la pratique administrative entre la requérante et l'administration que par le passé, la requérante a toujours fourni à l'administration, des documents et a complété son dossier au fur et à mesure, et l'administration lui a toujours prolongé ledit séjour.

Mise à part son courrier datant du 28/03/2019, l'administration n'a demandé l'actualisation du dossier de la requérante que lorsqu'elle a déposé des documents le 28/01/2020 et le 03/06/2020.

Elle s'est contentée de prendre une décision de retrait du séjour de la requérante sans faire référence à ces nouvelles pièces.

Force est de constater que la partie adverse n'a pas tenu compte de tous les éléments du dossier administratif.

Par conséquent, elle a violé le principe de bonne administration.

Quant à la motivation des actes administratifs, elle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate.

Dans le cas d'espèce, l'acte attaqué repose sur des motifs biaisés tel qu'il ressort du développement ci-haut, qui rend sa motivation inadéquate.

Par conséquent, la décision attaquée viole non seulement le principe de bonne administration mais également les articles violation des articles 2 et 3 de la loi du 29/07/1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15/12/1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers."

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij voert in de aanhef van haar enig middel onder meer de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur. Deze generieke term maakt echter geen duidelijke omschrijving uit van de geschonden geachte rechtsregels.

Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. De beslissing motiveert dat in uitvoering van artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet en van artikel van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen er een einde wordt gesteld aan het verblijf van de verzoekende partij in het Rijk. Er wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij gemachtigd was tot verblijf op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en dat ze niet meer voldoet aan de voorwaarde bepaald in artikel 10, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. In de bestreden beslissing gaat de verwerende partij in op de voorgelegde stukken en concludeert ze dat de aangeleverde bewijzen van bestaansmiddelen onvoldoende zicht geven op het inkomen van de verzoekende partij, dat een behoeftanalyse niet moet worden gemaakt daar niet werd vastgesteld dat

de bestaansmiddelen ontoereikend zijn maar wel dat er niet voldoende duidelijk wordt gemaakt wat de inkomsten van het gezin precies zijn, dat de verzoekende partij zowel in het verleden als in het heden herhaaldelijk niet heeft aangetoond dat de voorwaarden gestipuleerd in artikel 10, §2, derde lid betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen werden voldaan. Op grond van voormelde vaststellingen wordt geoordeeld dat de machtiging tot verblijf van de verzoekende partij dus overeenkomstig artikel 11, §2, eerste lid kan worden beëindigd. Voorts wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij, na de aangifte van de bijlage 15bis, nog geen vijf jaar in België verblijft en dat zij aldus niet verder gemachtigd kan worden omdat zij aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens benadrukt de verwerende partij dat zij op 27 december 2018 per brief aan de verzoekende partij heeft gevraagd om alle stukken voor te leggen om haar in staat te stellen om de situatie van de verzoekende partij te onderzoeken in het licht artikel 11, §2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij op 10 januari 2019 door de gemeente hieromtrent geïnformeerd werd en ook ingelicht werd dat de machtiging tot verblijf mogelijk niet verlengd zou worden. Er wordt gewezen op de voorgelegde stukken, met name het attest van deelname aan maatschappelijke oriëntatie. Ook wordt gewezen op de voorgelegde aanvraag van inschrijving voor een cursus "Nederlands voor poets- en keukenhulp", voorgelegd bij de aanvraag tot verlenging in 2018. Betreffende de voormelde stukken wordt gemotiveerd dat hieruit niet blijkt dat de verzoekende partij deze cursussen effectief heeft gevolgd. Daarnaast wijst de verwerende partij er nog op dat het feit dat de verzoekende partij wettelijk samenwoont met de referentiepersoon haar niet ontslaat van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Ook betreffende de aanwezigheid van kinderen in het gezin, wordt gemotiveerd dat dit geen afbreuk doet aan de voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen alsook wordt gesteld dat dit geen afbreuk doet aan de belangen van de kinderen daar, zodra de referentiepersoon wel over de nodige bestaansmiddelen beschikt, het de verzoekende partij vrijstaat een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, dat het in afwachting aan de ouders is om te beslissen bij wie de kinderen het best kunnen verblijven en dat andere familiale banden niet worden voorgelegd. Tot slot gaat de verwerende partij in op de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede op het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestreden bevel inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om voornoemde beginselen geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen van de artikelen 10 en 11, §2 van de Vreemdelingenwet.

De van toepassing zijnde bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. (...)].

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(...)

§ 2.

(...)

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

(...)

§ 5

De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

De van toepassing zijnde bepalingen van artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 2

De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

(...)

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

(...).”

3.6. De verzoekende partij betoogt in het eerste middelonderdeel dat de verwerende partij *in casu* rekening moest houden met het ongemak dat voor haar voortvloeit uit de intrekking van haar verblijfsrecht in het licht van het door haar nagestreefde doel, *quod non*, dat het nagestreefde doel immers geenszins de intrekking van het verblijfsrecht is maar de naleving door de verzoekende partij van de immigratiewetgeving, dat zij met het oog daarop op 28 januari 2020 verschillende documenten bij de administratie heeft ingediend, met name een voltijdse arbeidsovereenkomst van 6 januari 2020 tot 5 juni 2020, een attest van het OCMW van 5 maart 2020 en loonfiches, dat zij vervolgens twee stortingsbewijzen en een certificaat van deelname aan maatschappelijke oriëntatie indiende, dat het geheel van deze documenten getuigt van een stabiel en regelmatig inkomen op het moment dat de verzoekende partij ze voorlegt, dat indien er aanvullende informatie nodig is, het aan de administratie toekomt om opnieuw documenten op te vragen om het dossier bij te werken, dat de verwerende partij zich beperkt tot de stelling dat de inkomsten van het gezin niet duidelijk zijn terwijl de administratie in het verleden altijd op deze manier met de verzoekende partij is omgegaan, dat de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij zowel in het verleden als in het heden herhaaldelijk niet heeft aangetoond dat de voorwaarden gestipuleerd in artikel 10, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn en niettemin steeds haar verblijf heeft verlengd, dat dit aantoont dat de verwerende partij de evenredigheid tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de door de wet voorgeschreven administratieve procedure en anderzijds de min of meer gemakkelijke uitvoerbaarheid ervan in het betrokken geval en de aan de uitvoering ervan verbonden ongemakken niet heeft beoordeeld.

3.7. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt het volgende. Op 4 oktober 2018 vraagt de verzoekende partij om een verlenging van haar verblijfskaart en legt ze een attest van het OCMW van Wemmel van 26 september 2018 voor waaruit blijkt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon sinds 19 april 2018 steun genieten van het OCMW evenals een aanvraag om inschrijving voor de cursus ‘Nederlands voor poets- en keukenhulp’. Op 5 december 2018 stuurt de gemeente een arbeidscontract van de partner van de verzoekende partij door. Per brief van 27 december 2018 wordt de verzoekende partij uitgenodigd in het kader van een onderzoek naar haar dossier en in het bijzonder op grond van artikel 11, §2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet, alle nuttige documenten over te maken die zij nodig acht in het kader van het in rekening nemen door de verwerende partij van de aard en de hechtheid van de gezinsband, de duur van het verblijf in het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. Daarnaast wordt in de brief ook gesteld: *“Niettegenstaande u bij de vorige verlenging van de A-kaart gemeld werd dat bij een volgende vraag tot verlenging “een duidelijke positieve evolutie verwacht werd van de inkomsten/arbeidsituatie van het gezin”, werd bij de huidige vraag tot verlenging toch weer een attest van het ocmw voorgelegd ivm de ocmw-steun die uw gezin ontvangt. Begin deze maand werd dan toch een arbeidscontract voorgelegd van uw partner. Hiermee werden echter nog geen bestaansmiddelen voorgelegd aan de hand van loonfiches. Kunnen belangrijk zijn in de beoordeling van de duurzame verankering : bv: de reeds ontvangen loonfiche(s) van uw partner en indien u nog niet tewerkgesteld bent, bewijzen dat u actief op zoek bent naar werk. Alle documenten die u nuttig acht mogen voorgelegd worden.”* De brief vermeldt

dat deze documenten binnen de dertig dagen moeten worden ingediend. De kennisgeving vond plaats op 10 januari 2019.

Op 28 maart 2019 legt de verzoekende partij volgende stukken neer:

- loonfiches van haar partner voor de periode januari en februari 2019;
- een attest van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie.

Op 28 januari 2020 legt de verzoekende partij volgende stukken neer:

- arbeidsovereenkomst van 14 januari 2020 van haar partner voor de periode 6 januari 2020 tot en met 5 juni 2020.

Op 14 mei 2020 stuurt de gemeente aan de verwerende partij volgende door de verzoekende partij neergelegde documenten:

- een rekeninguittreksel van 3 februari 2020 ten bedrage van 1.400 euro, op naam van haar partner;
- een rekeninguittreksel van 6 april 2020 ten bedrage van 1.500 euro, op naam van haar partner;
- een attest van het OCMW van 5 maart 2020 waaruit blijkt dat zij en haar partner sedert 1 januari 2020 geen financiële hulp meer ontvangen.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat de verwerende partij bij het OCMW van Wemmel bijkomende informatie opvroeg. Zij ontving op datum van 11 juni 2020 een attest waaruit blijkt dat de verzoekende partij en haar partner gedurende het jaar 2019 financiële steun genoten, dat zij geen financiële hulp meer ontvangen sinds 1 januari 2020, dat zij op 4 juni 2020 wel opnieuw een aanvraag indienden, dat hierover een beslissing wordt genomen op het vast bureau van 23 juni 2020.

Op 17 juli 2020 wordt de bestreden beslissing genomen en wordt betreffende de voorliggende bewijzen van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, gemotiveerd als volgt:

“Op 04/10/2018 vroeg betrokkene de verlenging van haar verblijfskaart aan. Ze legde een attest van het OCMW voor. Dit attest dd 26/09/2018 getuigde dat zowel de referentiepersoon als betrokkene sinds 19/04/2018 steun van het OCMW genoten. Betrokkene maakte daarbij ook een arbeidscontract over van de referentiepersoon. Dit contract was 6 maanden geldig (december 2018 tot en met juni 2019), en besloeg 19 uur/week. Op 27/12/2018 verstuurde onze dienst een brief naar de gemeente, te betekenen aan betrokkene waarin we verduidelijking van de inkomsten vroegen. In onze brief polsten we bijgevolg o.a. naar zijn loonfiches. De instructies werden op 10/01/2019 door betrokkene betekend.

Op 28/03/2019 ontving onze dienst 2 loonfiches van de referentiepersoon. Betrokkene legde ook later geen loonfiches voor die aantonen dat de referentiepersoon ook de andere maanden heeft gewerkt en hier loon voor heeft gekregen. Hoewel zijn contract 6 maanden gold, tonen zijn loonfiches enkel het nettoloon aan van januari en februari 2019. Op basis van de voorlegde loonfiches heeft onze dienst enkel zicht op zijn inkomsten van 2 maanden in 2019, en is het onduidelijk welke bijkomende inkomsten de referentiepersoon genoot.

De OCMW-steun van de aanvrager én aanvullende gezinsbijslag verkregen door de gemeenschappelijke kinderen worden daarenboven volgens art 10§5, 2° en 3° niet in aanmerking genomen (“de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking worden genomen”).

Op 28/01/2020 maakt betrokkene verschillende nieuwe documenten over. Ten eerste: een nieuw voltijds contract van de referentiepersoon (06/01/2020 tot 05/06/2020) Ten tweede: een nieuw attest van het OCMW dd. 05/03/2020 met informatie dat zowel referentiepersoon als aanvrager sinds 01/01/2020 geen steun meer kregen. Ten derde worden louter 2 stortingen op de rekening van de referentiepersoon getoond (1500 en 1400 euro). Het arbeidscontract en screenshots van stortingen geven ons echter geen duidelijk beeld van de effectieve inkomsten van de referentiepersoon. Er worden geen loonfiches overgemaakt. Bijgevolg kan onze dienst ook hiermee geen rekening houden.

Betrokkene legt tot op vandaag geen loonfiches voor. We weten dus niet of de referentiepersoon effectief onder dit contract heeft gewerkt of niet. Betrokkene legt later ook twee stortingsbewijzen voor. Hieruit kunnen we echter niet afleiden wat de herkomst is van deze stortingen. Deze bewijzen dus niet dat betrokkene over een stabiel en regelmatig inkomen beschikt. Volgens het attest van het OCMW zou betrokkene geen steun meer ontvangen vanaf 01.01.2020. Dit geeft ons geen zicht op over welke inkomsten de referentiepersoon dan wel beschikt om te voorzien in het levensonderhoud van zichzelf en zijn gezin. Op 11/06/2020 deelde het OCMW ons mee dat de referentiepersoon op 04/06/2020 (een dag voor de afloop van zijn arbeidscontract) een nieuwe aanvraag tot leefloon zou hebben ingediend.

Concluderend kunnen we stellen dat de aangeleverde bewijzen van bestaansmiddelen onvoldoende zicht geven op het inkomen van betrokkene. Een behoefteanalyse waarvan sprake in artikel 10ter§2, tweede lid van de wet van 15.12.1980 moet niet worden gemaakt aangezien met werd vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn wel dat er met voldoende duidelijk wordt gemaakt wat de inkomsten van het gezin precies zijn.

Wij concluderen daarenboven dat betrokkene zowel in het verleden als in het heden herhaaldelijk niet heeft aangetoond dat de voorwaarden gestipuleerd in art 10§2, derde lid betreffende toereikende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5 werden voldaan.”

In de bestreden beslissing wordt betreffende de voorgelegde bewijzen in het kader van een onderzoek conform artikel 11, §2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene kan niet verder gemachtigd worden omdat zij aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van artikel 11, §2. Artikel 11 bepaalt: 5 jaar na afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis §§3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijs dat de aanvraag werd ingediend. Betrokkene verblijft, na de aangifte van de 15bis, nog geen vijf jaar in België. De aangifte van de 15bis dateert immers van 26/11/2015, dat is minder dan vijf jaar geleden.

In onze brief van 27/12/2018 werd aan betrokkene gevraagd om alle stukken aan onze dienst voor te leggen die onze dienst in staat stellen om de situatie van betrokkene te onderzoeken in het licht van artikel 11 §2 voorlaatste lid Betrokkene werd op 10/01/2019 door de gemeente hieromtrent geïnformeerd en werd ook ingelicht dat de machtiging tot verblijf mogelijks niet verlengd zou worden. In navolging van deze brief ontvingen we, naast de reeds besproken 2 loonfiches van de referentiepersoon, een attest van deelname van maatschappelijke oriëntatie van de aanvrager.

Het attest van deelname dd. 09/01/2019 toont aan dat betrokkene van 08/01/2019 tot en met 21/02/2019 de cursus maatschappelijke oriëntatie in het kader van het inburgeringsprogramma zou volgen. Echter, dit attest bewijst niet dat betrokkene dit ook effectief gevolgd heeft en aanwezig was op de cursus. Bovendien is dergelijke cursus een minimale verwachting en in veel gevallen een verplichting om te voldoen aan de integratienormen. Ook het feit dat ze een niet ondertekende aanvraag van inschrijving voor een cursus 'Nederlands voor poets- en keukenhulp' (dd. 26/09/2018) voorlegde bij de initiële aanvraag tot verlenging in 2018, kan niet getuigen van buitengewone inspanningen tot inburgering Een aanvraag tot inschrijving geeft ons geen informatie over een daadwerkelijke inschrijving of deelname.

Het feit dat betrokkene wettelijk samenwoont met de referentiepersoon, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Uit het dossier blijkt verder dat betrokkene en de referentiepersoon 2 gezamenlijke kinderen hebben (M.B.L. (...) °2013 en M.L.P. (...) °2017). Op hetzelfde adres verblijft ook M.L.C. (...) (°2018), kind van betrokkene. Dit doet echter geen afbreuk aan de voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen zoals hiervoor werd vermeld. Overeenkomstig de bepalingen van de wet is er geen uitzondering voorzien op de middelenvereiste voor zover er een gemeenschappelijk kind is. Dit doet geen afbreuk aan 'het belang van het kind' want zodra de referentiepersoon wel toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen heeft, staat het betrokkene vrij een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen. In afwachting is het aan de ouders van de kinderen om te beslissen bij wie de kinderen het beste kunnen verblijven.

Andere familiale banden werden niet voorgelegd.

Betrokkene vroeg in 2005 asiel aan. Dit werd in augustus 2006 geweigerd omdat betrokkene niet kwam opdagen. Er werd sinds haar asielaanvraag in 2005 geen bewijs van aanwezigheid van betrokkene in België vastgesteld. Aangezien betrokkene maar van 15.11.2015 in België is, is haar verblijf intrekbaar overeenkomstig artikel 11. Een verblijf van minder dan 5 jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan hij de nationaliteit draagt.

Betrokkene legde daarenboven geen documenten voor in verband met haar banden met het land van herkomst. Gezien de korte duur van verblijf in België is het niet aannemelijk dat betrokkene geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst.”

3.8. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij op 28 januari 2020 verschillende documenten bij de administratie heeft ingediend, met name een voltijdse arbeidsovereenkomst van 6 januari 2020 tot 5 juni 2020, een attest van het OCMW van 5 maart 2020 en loonfiches, dat zij vervolgens twee stortingsbewijzen en een certificaat van deelname aan maatschappelijke oriëntatie indiende, dat het geheel van deze documenten getuigt van een stabiel en regelmatig inkomen op het moment dat de verzoekende partij ze voorlegt, blijkt vooreerst uit de stukken van het administratief dossier geenszins dat de verzoekende partij op 28 januari 2020 loonfiches heeft voorgelegd. Zij kan het de verwerende partij dan ook niet ten kwade duiden bepaalde loonfiches niet in rekening te hebben gebracht en hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. Ook een attest van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie werd niet voorgelegd op 28 januari 2020. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op 28 maart 2019 wel loonfiches van haar partner voor de periode januari en februari 2019 alsook een attest van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie heeft voorgelegd. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de door de verzoekende partij in haar verzoekschrift opgesomde documenten, alsmede de loonfiches voorgelegd op 28 maart 2019, mee in rekening heeft gebracht, doch oordeelde dat de aangeleverde bewijzen van bestaansmiddelen onvoldoende zicht geven op het inkomen, dat zij zowel in het verleden als in het heden herhaaldelijk niet heeft aangetoond dat de voorwaarden gestipuleerd in artikel 10, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de Vreemdelingen werden voldaan, dat de machtiging tot verblijf dus overeenkomstig artikel 11, §2, eerste lid kan worden beëindigd en, voor wat betreft het certificaat van deelname aan maatschappelijke oriëntatie, dat het attest niet bewijst dat zij dit ook effectief gevolgd heeft en aanwezig was op de cursus, dat dergelijke cursus bovendien een minimale verwachting is en in veel gevallen een verplichting is om te voldoen aan de integratienormen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

In zoverre de verzoekende partij zou wensen te laten uitschijnen dat uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt dat wel degelijk voldaan werd aan alle voorwaarden die worden opgelegd, geeft zij blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Doch, het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuïteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuïteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur. De verzoekende partij toont het kennelijk onredelijk karakter van de bestreden beslissing op dit punt niet aan.

3.9. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij *in casu* rekening moest houden met het ongemak dat voor haar voortvloeit uit de intrekking van haar verblijfsrecht in het licht van het door haar nagestreefde doel, *quod non*, dat het nagestreefde doel immers geenszins de intrekking van het verblijfsrecht is maar de naleving door de verzoekende partij van de immigratiewetgeving. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij geenszins concretiseert waaruit het 'ongemak' bestaat, noch op welke grond de verwerende partij ertoe gehouden is om met dit ongemak rekening te houden. Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat in zoverre zij zou doelen op het gegeven dat zij eventueel zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst en zou willen wijzen op het gezinsleven met haar partner en haar kinderen en/of op de duur van haar verblijf in het Rijk en/of op de banden met het herkomstland – elementen die overeenkomstig artikel 11, §2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet in rekening moeten worden gebracht – kan de Raad slechts vaststellen dat de verwerende partij dit wel degelijk mee in rekening heeft genomen, met name door te stellen dat het feit dat de verzoekende partij wettelijk samenwoont met de referentiepersoon haar niet ontslaat van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden van haar verblijfsrecht, dat uit het dossier blijkt dat zij en de referentiepersoon 2 gezamenlijke minderjarige kinderen hebben, dat op hetzelfde adres nog een minderjarig kind van de verzoekende partij verblijft, dat dit geen afbreuk doet aan de voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen, dat overeenkomstig de bepalingen van de wet er geen uitzondering voorzien is op de middelenvereiste voor zover er een gemeenschappelijk kind is, dat dit geen afbreuk doet aan het belang van het kind want zodra de referentiepersoon wel toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen heeft, het de verzoekende partij vrijstaat een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen, dat het in afwachting aan de ouders van de kinderen is om te beslissen bij wie de kinderen het best kunnen verblijven, dat andere familiale banden niet werden voorgelegd, dat zij in 2005 asiel aanvraag, dat dit in augustus 2006 werd geweigerd omdat zij niet kwam opdagen, dat er sinds haar

asielaanvraag in 2005 geen bewijs van aanwezigheid in België werd vastgesteld, dat zij maar van 15 november 2015 in België is en haar verblijf intrekbaar is overeenkomstig artikel 11, dat een verblijf van minder dan vijf jaar niet als onoverkomelijk lang beschouwd wordt waardoor de verzoekende partij geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt, dat zij daarenboven geen documenten voorlegt in verband met haar banden met het land van herkomst, dat gezien de korte duur van verblijf in België het niet aannemelijk is dat zij geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn en toont met haar betoog evenmin aan dat de verwerende partij niet of onvoldoende rekening heeft gehouden met een 'ongemak' in verhouding tot het nagestreefde doel.

3.10. De verzoekende partij kan voorts ook niet dienstig voorhouden dat indien er aanvullende informatie nodig is, het aan de administratie toekomt om opnieuw documenten op te vragen om het dossier bij te werken. Zij gaat eraan voorbij dat zij een aanvraag richtte tot het bestuur voor een verlenging van haar tijdelijke verblijfstitel en het haar aldus toekwam om alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden voor een verlenging (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Het komt de verzoekende partij toe zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. Het kwam de verzoekende partij, die zich dient te bekwamen in de verblijfsprocedures die zij voert, toe om hieromtrent zelf de nodige stukken voor te leggen die een duidelijk zicht bieden op de inkomenssituatie van de referentiepersoon. Bovendien bleek uit de beslissing tot verlenging van tijdelijk verblijf van 3 oktober 2017 reeds duidelijk welke stukken zij diende over te leggen bij een volgend verzoek om verlenging. Het komt de gemachtigde van de minister in de thans voorliggende situatie in beginsel enkel toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op de verwerende partij rust geenszins de verplichting om in de plaats van de betrokken vreemdeling overtuigingsstukken te verzamelen. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken met betrekking tot de voorwaarde van de bestaansmiddelen voor het nemen van de bestreden beslissing voor te leggen. Gelet op de intentie om het verblijf te beëindigen overeenkomstig artikel 11, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, heeft de verwerende partij op 27 december 2018 een schrijven gericht aan de verzoekende partij, teneinde in staat te zijn ook de persoonlijke situatie van de verzoekende partij te onderzoeken in het licht van artikel 11, §2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet. Uit voormeld schrijven blijkt bovendien dat het bestuur ook uitdrukkelijk stelde *“Begin deze maand werd dan toch een arbeidscontract voorgelegd van uw partner. Hiermee werden echter nog geen bestaansmiddelen voorgelegd aan de hand van loonfiches.”* en wees op het belang om de reeds ontvangen loonfiches van haar partner voor te leggen evenals bewijzen dat zij, indien zij nog niet tewerkgesteld is, actief op zoek is naar werk.

Een loutere verwijzing naar de door de verzoekende partij voorgelegde stukken overtuigt de Raad er verder ook niet van dat op grond van de voorgelegde documenten bij de aanvraag tot verlenging en naar aanleiding van het schrijven van 27 december 2018 alsnog een verplichting rustte op het bestuur om de verzoekende partij opnieuw uit te nodigen tot het bijkomend voorleggen van stukken. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat het aan de administratie toekomt om opnieuw documenten op te vragen om het dossier bij te werken indien er aanvullende informatie nodig is. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht evenzeer voor de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en de verzoekende partij kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij. Bovendien blijkt dat de verzoekende partij, na het ontvangen van het schrijven van 27 december 2018, stukken heeft overgemaakt op 28 maart 2019, 28 januari 2020 en op 14 mei 2020. Zij concretiseert voorts niet welke bijkomende stukken zij alsnog had kunnen voorleggen indien de verwerende partij opnieuw om documenten had gevraagd.

3.11. De verzoekende partij betoogt verder dat de verwerende partij zich beperkt tot de stelling dat de inkomsten van het gezin niet duidelijk zijn terwijl de administratie in het verleden altijd op deze manier met de verzoekende partij is omgegaan, dat de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij zowel in het verleden als in het heden herhaaldelijk niet heeft aangetoond dat de voorwaarden gestipuleerd in artikel 10, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn en niettemin steeds haar verblijf heeft verlengd, dat dit aantoonde dat de verwerende partij de evenredigheid tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de door de wet voorgeschreven administratieve procedure en anderzijds de min of meer gemakkelijke uitvoerbaarheid ervan in het betrokken geval en de aan de uitvoering ervan verbonden ongemakken niet heeft beoordeeld.

De Raad wijst er vooreerst op dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing niet beperkt tot de stelling dat inkomsten van het gezin niet duidelijk zijn. Zoals blijkt uit de motieven zoals vermeld in punt 3.7. maakt de verwerende partij immers eerst een uitgebreide analyse van de voorgelegde stukken alvorens tot deze conclusie te komen. Door te betogen dat de verwerende partij altijd op deze manier met de verzoekende partij is omgegaan, toont zij geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

De Raad stelt verder vast dat de beslissing 'verlenging tijdelijk verblijf' van 3 oktober 2017 zich in het administratief dossier bevindt. Voormelde beslissing bevat instructies voor een volgende aanvraag tot verlenging van verblijf. Deze instructies werden op 5 oktober 2017 ter kennis gebracht aan de verzoekende partij en vermelden de stukken die de verzoekende partij bij haar aanvraag tot verlenging van haar verblijf dient voor te leggen. Uit deze instructies blijkt dat de verzoekende partij onder meer bewijzen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon met betrekking tot de laatste 12 maanden dient voor te leggen. De verwerende partij benadrukt expliciet in voorgenoemde instructies dat "*voor een volgende verlenging (...) een duidelijke positieve evolutie [wordt] verwacht in de bestaansmiddelen/arbeidssituatie van het gezin.*" Aldus blijkt dat op 3 oktober 2017 weliswaar het verblijf van de verzoekende partij werd verlengd maar dat de verwerende partij op dat ogenblik de verzoekende partij er al op wees dat voor de verlenging van haar verblijfsrecht een positieve evolutie in de bestaansmiddelen/arbeidssituatie van het gezin wordt verwacht. In zoverre de verzoekende partij aldus betoogt dat de verwerende partij stelt dat zij zowel in het verleden als in het heden herhaaldelijk niet heeft aangetoond dat de voorwaarden gestipuleerd in artikel 10, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn en niettemin steeds haar verblijf heeft verlengd, blijkt uit het voorgaande dat de verwerende partij haar de kans heeft geboden om haar vooruitgang bij een volgende aanvraag tot verlenging tot verblijf te staven. Met haar betoog dat in het verleden het verblijf steeds werd verlengd, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motieven van de thans bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn, nu de verwerende partij over gaat tot intrekking van het verblijf omdat de aangeleverde bewijzen van bestaansmiddelen onvoldoende zicht geven op het inkomen.

Betreffende het betoog dat dit aantoont dat de verwerende partij de evenredigheid tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de door de wet voorgeschreven administratieve procedure en anderzijds de min of meer gemakkelijke uitvoerbaarheid ervan in het betrokken geval en de aan de uitvoering ervan verbonden ongemakken niet heeft beoordeeld, wordt eveneens verwezen naar hetgeen uiteengezet werd in punt 3.9.

3.12. In een tweede middelonderdeel stelt de verzoekende partij dat zij, zoals reeds uiteengezet, aan de verwerende partij verschillende documenten heeft verstrekt, dat uit de administratieve praktijk tussen haar en de verwerende partij blijkt dat zij in het verleden altijd documenten aan de verwerende partij heeft verstrekt en haar dossier heeft aangevuld en dat de verwerende partij haar verblijf altijd heeft verlengd, dat naast de brief van 28 maart 2019 de administratie de actualisering van haar dossier niet gevraagd heeft dan nadat zij op 28 januari 2020 en 3 juni 2020 documenten heeft neergelegd, dat de verwerende partij besloten heeft haar verblijfsrecht in te trekken zonder naar deze nieuwe documenten te verwijzen, dat er moet worden vastgesteld dat de tegenpartij geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het administratief dossier, dat dit bijgevolg in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel, dat *in casu* de bestreden beslissing gebaseerd is op vooringenomenheid, zoals blijkt uit voorgaand betoog, waardoor de motivering ervan ontoereikend is.

3.13. Door te betogen dat zij, zoals reeds uiteengezet, aan de verwerende partij verschillende documenten heeft verstrekt, dat uit de administratieve praktijk tussen haar en de verwerende partij blijkt dat zij in het verleden altijd documenten aan de verwerende partij heeft verstrekt en haar dossier heeft aangevuld en dat de verwerende partij haar verblijf altijd heeft verlengd, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aangeleverde bewijzen van bestaansmiddelen onvoldoende zicht geven op het inkomen van de verzoekende partij, dat zij zowel in het verleden als in het heden herhaaldelijk niet heeft aangetoond dat de voorwaarden gestipuleerd in art 10, §2, derde lid betreffende toereikende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5 werden voldaan, dat de machtiging tot verblijf dus overeenkomstig artikel 11, §2, eerste lid kan worden beëindigd. De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn noch dat de verwerende partij heeft nagelaten om met bepaalde, voorgelegde documenten rekening te houden.

3.14. Daar waar de verzoekende partij stelt dat naast de brief van 28 maart 2019 de administratie de actualisering van haar dossier gevraagd heeft pas nadat zij op 28 januari 2020 en 3 juni 2020 documenten heeft neergelegd, verwijst de Raad naar de uiteenzetting in punt 3.10.

3.15. In de mate dat de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij besloten heeft haar verblijfsrecht in te trekken zonder naar deze nieuwe documenten te verwijzen, dat er moet worden vastgesteld dat de tegenpartij geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het administratief dossier, dat dit bijgevolg in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel, kan zij niet worden gevolgd. Uit punt 3.7. blijkt dat de verwerende partij alle voorgelegde documenten in haar motivering heeft betrokken, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Zij verduidelijkt geenszins met welk door haar voorgelegd document geen rekening werd gehouden.

3.16. Door louter te stellen dat *in casu* de bestreden beslissing gebaseerd is op vooringenomenheid, zoals blijkt uit voorgaand betoog, waardoor de motivering ervan ontoereikend is, maakt de verzoekende partij dit geenszins aannemelijk. Zij toont niet aan dat de verwerende partij vooringenomen was noch dat de beslissing op vooringenomenheid gebaseerd is. Evenmin maakt zij met haar betoog aannemelijk dat de motivering foutief of kennelijk onredelijk is.

3.17. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.18. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel of het hiermee verband houdende proportionaliteitsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.19. De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg ook niet worden vastgesteld.

3.20. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER